

Al excels poeta Angel Guimerà

Catalunya; font Castalia;
molts fills tens que, plens d'amor
y afany de gloria, desitxan
beure aigua en la vera font,
que, misteriosa, sols obra
las deus de l'inspiració,
als cors sublims que bategan
per lo gran, lo bell, lo hermós.
Als que mirall de consciencia
han lluitat sempre'n el mon
glosant germanor entre'ls homens
y ferint-los el seu cor.
A beure en tu, font Castalia,
vingué en memorable jorn
un Angel, que entre sas ales
vestidas ab ploma d'or
abrigava la bandola
pels cants de patria y amor
a la terra catalana,
de sa nissaga bressol.
Y bebent de ta aigua fresca,
contemplant ton cel hermós;
observant desde las platjas
las naus arribant á port,
el petoneix de l'onada
y'l llaut de'l pescador,
li aparegue entre somnis,
un navili misteriós
de corsaris, que lluitaban
ab navegants espanyols,
y al despertar fou tragedia
entre un «Mar y Cel» grandió.
Cansat ja d'aquella lluita,
volaba per plans y munts
font festas á la bandola
y entonant dolsas causions,
cuant arribá ab gran fatiga
a una cova de pastors
al cim d'una montanya
hont trova goig y repós.
En tant joyós reposaba
fruit cants de rossinyols
y mirant si las palletas
queyan de'ls bechs de'ls moixons,
va caure una gotellada
que feya riure á las flors.
Buscant soplux en la bauma

se l'hi apropá un minyó
ab un garrot á l'espatilla
ab barretina y sarró.
—Que'l bon Deu l'hi do bon dia!...
—va dirli—
—Sia per tots
—Aixó serà un cap de nuvol
—¿Voleu dir galant minyó?
—Tinch el remat aqui fora
y si aixó dura, tafoll,
vaig al corral a tancar-lo,
perque si venia'l llop
y'm rampinyava una ovella
després tindria sermó.
Vosté no es d'aquí á montanya?
— Vinch de ciutat jo minyó.
—Caratsus, m'agradaria
veure alló tan bonicoy.
Com se diu, y no s'enfadi?...
—Angel Guimerà es mon nom.
—A mi'm diuen Manelich!...
d'ensá que faix de pastor.
¿Que vol fer un xich de beguda?
Encara tinch pa'l sarró
y vi, aqui, a la carmanyola.
—Gracias he esmorzat fa poch
y espero que calmi'l ploure
pera fer un pom de flors
y anamen a terra baixa.
¿Si voleu venir minyó?
—Be prou que m'agradaria
poguerhi anar retafoll.
—Donchs anem a la masia
ahont tanquen els moltos
demanaré á vostre amo
que'ns deixi marchar abdós
y anirem a terra baixa.
Y aquell Angel volador
va portar a Terra baixa
a Manelich el pastor,
pera ensenyar que a montanya
y viu grandesa de cor
y no hi fan niu las miserias
que la terra baixa enclou.
Despreciant la terra baixa;
ab el seu primer amor
y ab l'ánima condolida
Manelich, l'humil pastor,
torná á la montanya aimada,
deixant, al plá, per recort,
l'últim brot, pera la corona
de gloria que al gran cantor
li ha cenyit Catalunya,
en pago de'l gran amor
ab que sempre l'ha enlaida
donantli tot el seu cor.

D. DAVÍ Y GÜELL.